

מסורת הש"ס

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מב.

עין משפט
נר מצוה

א) ולעיל לבג. ב) ו' שבת לטו. ג) ו' שבת לטו. ד) ו' שבת לטו. ה) ו' שבת לטו. ו) ו' שבת לטו. ז) ו' שבת לטו. ח) ו' שבת לטו. ט) ו' שבת לטו. י) ו' שבת לטו.

הגהות הב"ח

א) נב' אלא שיהיה לנדה. ב) ר"ב רבה גבתי ועי' ב"ש"ס. ג) נב' שבת לטו. ד) נב' שבת לטו. ה) נב' שבת לטו. ו) נב' שבת לטו. ז) נב' שבת לטו. ח) נב' שבת לטו. ט) נב' שבת לטו. י) נב' שבת לטו.

הגהות מהר"ב

הגהות מהר"ב

א) נב' מ"ר הנה והנה. ב) עין מד"ע פי קול סוף כ"ו. ג) שם אי' חזון נדה נדה. ד) עי' שם ב"ר מ"ג סוף כ"ו. ה) עי' שם מ"ג סוף כ"ו. ו) עי' שם מ"ג סוף כ"ו. ז) עי' שם מ"ג סוף כ"ו. ח) עי' שם מ"ג סוף כ"ו. ט) עי' שם מ"ג סוף כ"ו. י) עי' שם מ"ג סוף כ"ו.

מוסף רש"י

פולטת שכבת זרע. כון ששמה ציב ופקה והשחלה נלמט ופולטת, מוח ששקור מנייה, רואה הויא. הא דק"ל דפולטת טעמה משום רואה היא וספרה, או נוגעת הויא. משום נוגעת, ונוגע לא ספר (שם י"ג). ברוקא הדא פתירו. סבלס שבת אחר תמס רוקקוס (שם פ"ב).

וכי תימא חיישי' שמה נשטייר בה. ומספיקא קא מטמאה א"כ מאי אי אפשר חיישינן מיציעי ליה: אלא לנדא נמי. דלא אולה הילכך כל שעה פלטה והא דר' שמעון דיכולה לטובל לשמושה כגון שלא נתהפכה לאחר הטבילה ודרבא במתהפכת: ורבא. לפשוטי לן קרא אתא דכי כתיב: ורחו צמים דמשמע דיכולה לטובל זו ציזם כשאינה מתהפכת. ל"א מתהפכת בשעת תשמיש ואין הזרע נקלט ברחם יחד הילכך פולטת והולכת מעט מעט אינה מתהפכת בשעת תשמיש נקלט הזרע יחד ויוצא צבת אחת: רואה הויא. משום ראיה תמייה קרא ו' ומשום נוגעת בשכבת זרע דעד השתא הויא נגיעת בית הסתרים ולא הויא טמאה אלא פלטה נגעה לזרעי ומטמיה: **לפסור.** בזיבה זימי ספירה אי רואה הויא סותרת אבל נוגעת לא שאם נגעה בזרע טומאה אינה סותרת דהא וספרה לה כתיב: והאיכא: **ולטמא כמסור.** לראיה לא נגיעת שיעורא כדאמרין בשמני' [מ.]. לדס זינה ולזיבה ולקרי טמאין בכל שהא אבל נוגע צעי שיעורא כדאמר בפירקין [לקמן דף מ.ג]: איכא למ"ד כדעשה ואיכא למ"ד כחתימת פי האמה: **אי שמיע ליה.** לרב שמואל: **מסניחא.** דפליגי רבין ור"ש לעיל [מ.ג]: דקאמרין רבין פולטת שכבת זרע ומטמא פנייה ככחון ולר"ש דדיה כדעולה: **לרבין רואה הויא.** לענין לטמא פנייה ככחון ולר"ש נוגעת הויא: ואי לא שמיע ליה. אמאי מספקא ליה מסכרה נוגעת הויא דהא לא מגופה חוץ אלא מה שקבלה היא פולטת: ואליבא דרבין לא קמיבעיא ליה. דכיון דלרבין מטמא פנייה ככחון אלא רואה הויא וכו"ש דמטמאה במשהו ולענין סמירה נמי סתרה דהא דמורה זיבה מרבי ליה מיהיה [ו' וזבוח]: **כי קא מיציעי ליה אליבא דר"ש ולטמא פנייה לא מיציעי ליה.** דהא שמעינן לר"ש דלא ולטמא במשהו מהו. מי אמרי' כי אמר ר' שמעון דיה כדעולה לטמא פנייה ככחון לא כדעולה לא מסור וטמא נמי לא מטמאה אבל לסתור ולטמא במשהו לא משוי לה כנוגעת דהא אי' אמר דיה כדעולה סתרה ומטמאה במשהו כדעולה או דילמא לא שגא דכי היכי דלענין טומאת פנייה משוי לה נוגעת לענין משהו וסמירה נמי משוי לה נוגעת: **לעולם לא שמיע ליה מסני'.** והדאמרין

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי לרבנן נמי לטמא רבא דלא גמרינן מסיני אע"ג דבסמון צעי למימר דאף לר"ש רואה הויא וסמיה: **מדאחמיר** רחמנא אבע"י קריין בסיני. מאיש לא מוכח דפשיטא דרואה הוי אלא מוכחה דמשום פולטת הזרע רחמנא ג' ימייה אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי לא נאמרה פרשת טומאה וזילוה טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מצפולטת: **עך באן דא קאמר ר' שמעון ב'.** אבל לטמא במשהו רואה הויא וסמיה והא אמר בפסחים פרק אלו דברים (דף טו. פ): **דר' שמעון סבר כר' נתן דזו צעי שיעור כחתימת פי האמה וילפי צעל קרי מזב וא"כ אמאי מטמא במשהו נימא דיה כדעולה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כר' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנייה ככחון מ"מ מטמאה במשהו אי סבר דאיש מטמא במשהו: **בירידה טמאה.** הדס טמא דזימיו וטבילה תליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע טומאת ערס: **אמאי** טומאה בלועה היא. לנציי דאמר בסמון אותו מקום של אשה זלוע הוי ניחא דקרי ליה טומאה זלועה ולנדא נמי דאמר צית הסתרים הוי י"ל דמיייר בשענקר הדס מן המקור ולא יא' לצית החיצון והא דמסיק שיא לחון לנדא לא כריך שיא לחון לגמרי אלא שיא לצית החיצון דהוי צית הסתרים וטמא במשהו ומיהו עשאוה כנצלת עוף טהור משמע דסבר כציי לנדא אמר לקמן דמקום נצלת עוף טהור צית הסתרים הוי: **עשאוה** כנצלת עוף טהור. אע"ג דנצלתא לא החמירו בטומאה זלועה הכא גזרו רבין טפי כדי שלא יבא לטעות ולטהרו על ידי טבילה אפילו כשיא לחון וכי משני הכא נמי כשיא לחון סבר דלא גזרו: **הטמא****

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי לרבנן נמי לטמא רבא דלא גמרינן מסיני אע"ג דבסמון צעי למימר דאף לר"ש רואה הויא וסמיה: **מדאחמיר** רחמנא אבע"י קריין בסיני. מאיש לא מוכח דפשיטא דרואה הוי אלא מוכחה דמשום פולטת הזרע רחמנא ג' ימייה אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי לא נאמרה פרשת טומאה וזילוה טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מצפולטת: **עך באן דא קאמר ר' שמעון ב'.** אבל לטמא במשהו רואה הויא וסמיה והא אמר בפסחים פרק אלו דברים (דף טו. פ): **דר' שמעון סבר כר' נתן דזו צעי שיעור כחתימת פי האמה וילפי צעל קרי מזב וא"כ אמאי מטמא במשהו נימא דיה כדעולה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כר' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנייה ככחון מ"מ מטמאה במשהו אי סבר דאיש מטמא במשהו: **בירידה טמאה.** הדס טמא דזימיו וטבילה תליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע טומאת ערס: **אמאי** טומאה בלועה היא. לנציי דאמר בסמון אותו מקום של אשה זלוע הוי ניחא דקרי ליה טומאה זלועה ולנדא נמי דאמר צית הסתרים הוי י"ל דמיייר בשענקר הדס מן המקור ולא יא' לצית החיצון והא דמסיק שיא לחון לנדא לא כריך שיא לחון לגמרי אלא שיא לצית החיצון דהוי צית הסתרים וטמא במשהו ומיהו עשאוה כנצלת עוף טהור משמע דסבר כציי לנדא אמר לקמן דמקום נצלת עוף טהור צית הסתרים הוי: **עשאוה** כנצלת עוף טהור. אע"ג דנצלתא לא החמירו בטומאה זלועה הכא גזרו רבין טפי כדי שלא יבא לטעות ולטהרו על ידי טבילה אפילו כשיא לחון וכי משני הכא נמי כשיא לחון סבר דלא גזרו: **הטמא****

מסתברא דנוגע הויא. ומסיני לא גמרינן לחדוש הוא ולהכי לרבנן נמי לטמא רבא דלא גמרינן מסיני אע"ג דבסמון צעי למימר דאף לר"ש רואה הויא וסמיה: **מדאחמיר** רחמנא אבע"י קריין בסיני. מאיש לא מוכח דפשיטא דרואה הוי אלא מוכחה דמשום פולטת הזרע רחמנא ג' ימייה אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דלכתי לא נאמרה פרשת טומאה וזילוה טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מצפולטת: **עך באן דא קאמר ר' שמעון ב'.** אבל לטמא במשהו רואה הויא וסמיה והא אמר בפסחים פרק אלו דברים (דף טו. פ): **דר' שמעון סבר כר' נתן דזו צעי שיעור כחתימת פי האמה וילפי צעל קרי מזב וא"כ אמאי מטמא במשהו נימא דיה כדעולה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה"ק אפי' למאן דלית ליה כר' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנייה ככחון מ"מ מטמאה במשהו אי סבר דאיש מטמא במשהו: **בירידה טמאה.** הדס טמא דזימיו וטבילה תליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע טומאת ערס: **אמאי** טומאה בלועה היא. לנציי דאמר בסמון אותו מקום של אשה זלוע הוי ניחא דקרי ליה טומאה זלועה ולנדא נמי דאמר צית הסתרים הוי י"ל דמיייר בשענקר הדס מן המקור ולא יא' לצית החיצון והא דמסיק שיא לחון לנדא לא כריך שיא לחון לגמרי אלא שיא לצית החיצון דהוי צית הסתרים וטמא במשהו ומיהו עשאוה כנצלת עוף טהור משמע דסבר כציי לנדא אמר לקמן דמקום נצלת עוף טהור צית הסתרים הוי: **עשאוה** כנצלת עוף טהור. אע"ג דנצלתא לא החמירו בטומאה זלועה הכא גזרו רבין טפי כדי שלא יבא לטעות ולטהרו על ידי טבילה אפילו כשיא לחון וכי משני הכא נמי כשיא לחון סבר דלא גזרו: **הטמא****